

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ΄.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) Περί αναίρεσως τῆς ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1835 ὑπ' ἀριθ. 45-5' ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει Συνέδρων. — 2) Περί αναίρεσως τῆς ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1835 ὑπ' ἀριθ. 48-2' ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει Συνέδρων. — 3) Περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ αναίρεσως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῶ ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικεῖο Εἰσαγγελέως, καὶ αναίρεσως τῆς ἀπὸ 17 Ἰουλ. 1835 ὑπ' ἀρ. 130 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικῶν. — 4) Περί αναίρεσως τῆς ἀπὸ 1 Αὐγούστου Ε. Ε. ὑπ' ἀρ. 23 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετών, καὶ παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τοὺς ἐν Τριπόλει Ἐφέτας πρὸς νέαν συζήτησιν.

(Ἀπόφ. Ποιν. μδ'.)

(Πρωτόκ. Ἀρ. 63.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ.Κ. Χριστοδούλου Κλονάκη Προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Ἰωάννου Ἀναστασίου Σωμακῆ, Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεοδώρου Μικουση, Γεωργίου Ἀφρονίδου Παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν τόπον τοῦ Δικαστοῦ Κ. Γεωργίου Ἀθανασίου, καὶ παρόντων, τοῦ Δικαστοῦ Κ. Γεωργίου Ἀθανασίου, ἀναπληροῦντος τὸν τόπον τοῦ ἀπόντος Εἰσαγγελέως, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ἰσχυομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 τοῦ τρέχοντος διὰ τὰ δικασθῆναι ἐξῆς περὶ αναίρεσως αἰτήσεων.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν κατηγορήθη ὁ Βικέντιος Μαρκέζης ἐκ Κερκύρας, ἐπὶ κλοπῇ γενομένῃ διὰ ῥήξεως εἰς τὸ ἐν Πάτραις ἐργαστήριον τοῦ Μ. Κόλα κατὰ τὴν 19 Ἰανουαρίου 1835 ἐν καιρῷ νυκτός.

τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικῶν παρέπεμψε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 25 βουλευμάτος του τὴν δίκην τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὸ κατὰ τὴν Πελοπόννησον Κακουργιοδικεῖον τοῦ βουλευμάτος τούτου μεταρρυθμισθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετών, δυνάμει τοῦ Β' καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1009 κατηγορητηρίου ἐγγράφου τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ εἰρημένον Κακουργιοδικεῖον, ἐπὶ ᾧ κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 45 (5') ἀποφάσεως τοῦ δυνάμει τοῦ 374 ἄρθρ. § 3 τοῦ Ποιν. νόμου, καὶ τοῦ ἄρθ. 376 § 7 εἰς πενταετὴ εἰρκτήν. τὴς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησεν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους, ἅ ὅτι δὲν ἐγίνε τέλεια ἡ προανακρίσις τῆς ὑποθέσεως, καὶ δὲν κατεβλήθη πᾶσα ἐπιμέλεια διὰ τὰ προκύψῃ ἢ ἀληθεία καὶ ἢ ἀλληλουχία τῶν περιστάτικων, 6' ὅτι δὲν ἀνεγνώσθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον αἱ ὁμολογίαι τοῦ Ντάλογλου καὶ Θεοδώρου

βιτζ ἐξετασθέντων ἐν τῇ προανακρίσει, καὶ δὲν ἔφερον ἐκεῖ τὰ σχοινία, τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, γ' ὅτι ἡ ὁμολογία τοῦ Θεοδώρουβιτζ, καὶ ἡ ἔκθεσις τοῦ ἐνωματάρχου Ντάλογλου δὲν ἦσαν μαρτυρίαί, δ' διότι δὲν ἐδόθησαν εἰς τοὺς ἐνόρκους αἱ ὁμολογίαι τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄθρον σημειουμένων προσώπων, καὶ ε' ὅτι τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων δὲν ἦτον προσηκόντως συντεθειμένον, διότι τὸν μὲν Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν ἀνεπλήρωτεν ὁ Ἀντιεσαγγελεὺς αὐτοῦ, τὸν δὲ γραμματέα ὁ ὑπαγραμματεὺς.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Ι. Ἀνα Σωμακῆ, τὸν Δικηγόρον Σ. Πήλληκα διορισθέντα ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπερασπιστὴν τοῦ ἀνακρίσαντος, παρόντος, ἀναπτύξαντα τοὺς προεκτεθέντας λόγους τῆς ἀναίρεσως καὶ προσθέσαντα πρὸς τούτους τὴν μὴ παραθεσιν τοῦ 376 ἄρθρ. τοῦ Ποιν. νόμου, τοῦ ὁποίου ἔκαμε χρῆσιν τὸ Δικαστήριον ἐν τῇ ἀποφάσει του, καὶ τὸν ἀναπληροῦντα τὸν Εἰσαγγελέα Δικαστὴν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων κατὰ τὸ ἀρθ. 420 §. 2 τῆς Ποιν. Δικον. ἀποφασίζει καὶ περὶ ὅλων τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν προκύπτόντων διασταγῶν, καὶ παρεπιπτόντων ζητημάτων, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν προιστασκαί τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ἄθρων, ἐν οἷς ὑπάρχουσι καὶ τὰ ἄρθ. 361 καὶ 400, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον διαλαμβάνει, ὅτι ὡσάκις ὁ Πρόεδρος ἀπορρίπτει πρότασιν τινα, ἀν' ὃ προτείνων δὲν εὐχαριστήσῃ, ἀποφασίζει τὸ Δικαστήριον, τὸ δὲ δεύτερον διατάττει πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὅτι ὅλοι αἱ κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν γενομένηι προτάσεις μετὰ συνυπτικὴν συζήτησιν ἀποφασίζονται παραρῶντα ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, εἰ δὲ τοῦ προκειμένου ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησεως, ὅτι ἐνώπριον εἶναι ὁ συνήγορος τοῦ ἐγκαλουμένου νὰ ἀναγνωσθῶσιν αἱ ὁμολογίαι τοῦ Θεοδώρουβιτζ, καὶ τοῦ Ντάλογλου, καὶ ἐπέμεινεν εἰς τὴν πρότασιν του, ἀπερρέθη αὐτῇ παρὰ μόνου τοῦ Προέδρου, χωρὶς νὰ ἀποφασισθῇ ὁλόκληρον τὸ Δικασ-

στῆριον τῶν Συνεδρῶν ἐπομένως παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 420 §. 2 καθὼς καὶ τὰ ἄρθ. 365 καὶ 400 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καὶ κατὰ τὸ ἄρθ. 458 ἀρθ. 7 ἡ παραβίασις τῶν εἰρημένων ἄρθ. ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως·

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1835 ὑπ' ἀριθ. 45 (5.) ἀπόφασιν τῶν ἐν Τριπόλει Συνεδρῶν καὶ παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συστηθόμενον Κακούργιοδικεῖον, ἀποφασίζε· τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ πληρωθῶσι παρὰ τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παρῶσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρεθείσης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Ἰανουαρίου τοῦ 1836 ἔτους.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,	Δ ΣΚΟΡΔΙΑΝΗΣ,
Δ. ΠΟΥΛΖΩΙΑΝΗΣ,	Θ. ΜΑΝΟΥΣΗΣ,
Γ. ΑΝ. ΣΩΜΑΚΗΣ,	Γ. ΑΦΘΟΝΙΔΗΣ.
Δ. Γ. ΦΕΔΕΡ,	

Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχυομάχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰανουαρίου 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,	Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχυομάχος.

(Ἀπόφ. Ποιν. με.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 63.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κυρίων Χριστοδούλου Κλοναρη Προέδρου, Αναστασίου Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Δ. Γυδοφρέδου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδία, Θεοδώρου Μανούση, Γεωργ. Αφθονίδου Παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀπόντα Κύριον Ἰω. Ἀναστ. Σωμάκη, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κυρ. Ἀνδρονίκου Παΐκου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργ. Κωνσ. Ἰσχυομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 23 τοῦ τρέχοντος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ ἀναίρεσεως αἴτησιν·

Ὁ Κωνσ. Κυβέλλας ἐκ Γαρπουλέας τῆς Σπάρτης μετ' ἄλλων τινῶν συνεταίρων του, ἐν οἷς καὶ ὁ ὑπόδικος Ἀβραὰμ ἢ Μπαμπῆς Κοσκουνέας ἀπὸ Κουτούφαρη, γεωργὸς τὸ ἐπάγγελμα, παρεβθέντες διὰ νυκτὸς εἰς τὴν ἐν τῷ χωρίῳ Φραγγανίκα οἰκίαν τοῦ Παναγιώτου Κασούρη, πρὸς ἀναζήτησιν ἐχθρῶν τινῶν τοῦ Κωνσ. Κυβέλλου, τοὺς ὁποίους ὑπόπτευσαν εὐρισκόμενους ἐν αὐτῇ, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ προαύλιον ἐπροσκάλεσαν τοὺς ἐνοικοῦντας νὰ ἀνοίξωσι τὴν θύραν· ἀλλ' ὁ οἰκοδεσπότης ἐναντιωθεὶς ἐπυροβόλησε κατὰ τῶν εἰρημένων· ἐκ τούτου παρῶσινθέντες ἐπυροβόλησαν καὶ αὐτοὶ καὶ ἐπλήρωσαν τὸν Καστόρη, ὅστις καὶ ἐτελεύτησε μετ' ὀλίγον· εἰσα-

χθεῖσις τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ Πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθησαν οἱ κατηγορούμενοι· διὰ βουλευματος εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν Κακούργιοδικεῖον, ὡς ὑπαίτιοι φόνου, τὸ ὅποσον κατ' αἴτησιν τοῦ Εἰσαγγελέως διαιρέσαν τὴν δίκην τοῦ Ἀβραὰμ Κοσκουνέα διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν ἄλλων συγκατηγορουμένων, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν δίκην αὐτοῦ, καὶ δυναμει τῶν ἄρθ. 71, 45, 50 καὶ 56 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ 451 τῆς Ποιν. Δικονομ., τὸν καταδικάσεν εἰς δύο ἕμισυ ἐτῶν φυλάκισιν, ὡς συνεργὸν ἀναιρέσεως· ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τοὺς λόγους, ὅτι οἱ ἐνόχοι μεταρρυθμίσαντες τὰ ζήτήματα τοῦ Προέδρου τῶν Συ. ἐδῶν παρέλειψαν ἂν συνεπραξεν ὁ καταδικασθεὶς ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ εἰς τὴν ἀπρομελετήτως γενομένην πρὸς τοῦ Κυβέλλου ἀναίρεσιν· περίστασις, ἣτις ἀπεδείχθη εἰς τὴν ἐπι. ἀκρατηρίου συζήτησιν, ὅτι παρελείφθη ἡ παρὰ τοῦ ἄρθ. 62 §. 2, συνδυασμένου μετ' ὁ ἄρθ. 51 τοῦ Ποιν. Νόμου, προβλεπομένη εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἐλαφρυντικὴ περίστασις, ἂν καὶ ἐζητήθη παρὰ τοῦ Δικηγόρου ἢ θέσις τῆς περιστάσεως ταύτης ὡς γ'. Ζήτημα εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόχων·

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Θ. Μανούση, τὸν Δικηγόρον Ἀθ. Πετσάλην διορισθέντα ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορον τοῦ ἀναιρεσέοντος, πκρόντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα·

Ἐχον ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθ. 365, 401, 420 καὶ 428 τῆς Ποιν. Δικονομ.

Ἐπειδὴ πᾶν ὅ, τι ἀναφέρεται εἰς τὴν υπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου, λογίζεται οὐσιώδες καὶ διατάττεται ἐπὶ ποιῆ ἀκυρότητος·

Ἐπειδὴ εἰς τὴν προκειμένην δίκην ὁ συνήγορος τοῦ καταδικασθέντος ἀπήτησε ῥητῶς, κατὰ τὸ παρὰ τοῦ Νόμου εἰς αὐτὸν διδόμενον δικαίωμα, νὰ ἰεθῆ καὶ τρίτον ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόχους, τὸ ὅποιον ἐδύνατο νὰ ἦναι πρὸς ὄφελος τοῦ καταδικασθέντος, ὁ δὲ Πρόεδρος τῶν Συνεδρῶν, περιορίτας αὐτογνωμόνως τὰ δικαίωματα τῆς υπερασπίσεως, ἠρνήθη ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα ἄνευ τῶν Συνεδρῶν, καθὼς ἀπαιτεῖ ῥητῶς ὁ Νόμος, διατάττων εἰς τὸ 428 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικον. « Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος, ἢ ὁ συνήγορος αὐτοῦ κάμωσι παρατήρησιν τινὰ κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων, ἀποφασίζει περὶ τούτου τὸ Δικαστήριον τῶν Συνεδρῶν » ἐπομένως παρεβιάσθη ὁ τύπος αὗτος, ὅστις ὡς ἀνήκων εἰς τὴν υπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου, εἶναι οὐσιώδης καὶ φέρεται ἀκυρότητα·

Διὰ ταῦτα ἔχον ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθ. 458 ἀρ. 7 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀναίρει τὴν ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1835 ἔτους ὑπ' ἀρ. 48 (5.) ἀπόφασιν τῶν ἐν Τριπόλει Συνεδρῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συστηθόμενον Κακούργιοδι-

κείον, αποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ πληρωθῶσι παρὰ τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀνακρίσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Ἰανουαρ. 1836.

Χ. ΚΑΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
 Α. ΠΟΥΛΥΖΩΙΔΗΣ,
 Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ,
 Α. Γ. ΦΕΑΕΡ,
 Δ. ΣΚΟΡΜΙΑΝΗΣ,
 Θ. ΜΑΝΟΥΣΗΣ,
 Γ. ΑΡΘΩΝΙΑΝΗΣ,
 Ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Ἰανουαρ. 1836.

Ὁ Πρόεδρος Χ. ΚΑΟΝΑΡΗΣ.
 Ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχος.

(Ἀπόφ. Ποιν. μς') (Πρωτοκ. Ἀρ. 63)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ.Κ. Χριστοδούλου Κλονάρη Προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰωάννου Ἀναστασίου Σωμάκη, Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεοδώρου Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κυρίου Ἀνδρονίκου Παΐκου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ἰσχυομάχου.

Συνεβῆν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 27 τοῦ τρέχοντος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ ἀνακρίσεως αἰτήσιν τοῦ παρὰ τῶ ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικεῖο Εἰσαγγελέως.

Ὁ Γεώργιος Δήμα Πηγιώτου ἐκ τοῦ χωρίου Κατζιρόνη τῆς ἐπαρχίας Καρυστίας ἐπιχειρήσας τὴν 25 Ἰανουαρίου 1835 ἀπαγωγὴν κατὰ τῆς Ἀγνῆς προγονῆς τοῦ Ἀναγκάστου Παπ. Δημητρίου, ἐπὶ σκοπῷ νὰ τὴν νυμφευθῆ, καὶ εἰσαχθεὶς ἐπὶ τούτῳ εἰς δίκην, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικεῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 130 ἀποφάσεως εἰς ἐνός ἔτους φυλάκισιν, ὡς ἀποπειραθεὶς βιαίαν ἀπαγωγὴν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς εἰρημένοις Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελεὺς ἐξήτησεν ἀνακρίσιν, οὐκ τοῦς λόγους ἅ. ὅτι ἡ ἀπόφασις ποέπει νὰ ἦναι αἰτιολογημένη καὶ νὰ περιέχῃ τὰς προτάσεις καὶ συμπέρασματα τοῦ Εἰσαγγελέως, καθὼς καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἐγκαλουμένου εἰς τὰ οὐσιωδέστερα μέρη ἀριθ. 82 - 92 καὶ 397 τῆς Ποιν. Δικονομίας, β'. ὅτι ἐκ τῆς ἀποφάσεως δὲν ἐξάγεται νέα περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησις κατὰ τὸ ἀρθ. 449 καὶ 450 τῆς Ποιν. Δικονομίας, γ'. ὅτι ἐναντίον τοῦ 82 ἀρθ. τῆς Ποιν. Δικονομίας τὰ ἔξοδα δὲν εἶναι ἐγκαθαρισμένα ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀπόφασιν.

Ἀκούσαν τὸν Εἰσαγγελέα, προτείναντα τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως, καὶ τὴν ἀνακρίσιν τῆς προκει-

μένης ἀποφάσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου μόνον, καὶ τὸν Α. Καραβέλλαν δικηγόρον, διόρισθέντα ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορον τοῦ καταδικασθέντος Μπαγιᾶτη, παρόντος Λάβον ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθ. 359, 460 καὶ 407 ἀρθ. 8 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ εἰς τὰς Ποινικὰς δίκας οἱ Εἰσαγγελεῖς παρίπτανται ὡς διάδικοι, καὶ ὡς τοιοῦτοι δύνανται ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας νὰ κάμωσι χρῆσιν καὶ τῶν ἐνδίκων κατὰ τῶν ἀποφάσεων μέσων, ἡ ἐπιτυχία τῶν ὁποίων φέρει ἀναπορεύτους συνεπειὰς ἐπιωφελεῖς ἢ ἐπιβλαβεῖς εἰς τὰ ἀντίδικα μέρη, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως αἰτήσις ἀνακρίσεως μετὰ τὴν ἐπιφύλαξιν τοῦ νὰ διατηρηθῆ ἀπαραιμίτως ἡ ἐπιβληθεῖσα εἰς τὸν καταδικασθέντα ποινὴ, εἶναι αἰτίας χωρὶς ἀποτέλεσμα δι' αὐτὸν, καὶ φέρει χαρακτηριστικῶς ἀνακρίσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου, δικαίωμα, τὸ ὅποιο ἔχει μόνος ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικεῖο ἐξάγεται ὅτι ἐναντίον τῆς φητῆς διατάξεως τοῦ 397 ἀρθ. τῆς Ποιν. Δικονομίας, δὲν ἔγινεν ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει συζήτησις περὶ τῆς ἐφαρμοστῆς ποινῆς, καὶ ἐπομένως δὲν ἐδόθη ἡ κατὰ νόμον ἀκρόασις εἰς τὰ ἔχοντα συμφέρον εἰς τὴν δίκην πρόσωπα.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀνακρίσεως αἰτήσιν τοῦ παρὰ τῷ ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικεῖο Εἰσαγγελέως, ἀνακρίει δὲ ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀπὸ 17 Ἰουλίου 1835 ὑπ' ἀριθμὸν 130 ἀπόφασιν τῶν ἐν Χαλκίδι Πλημμελειοδικεῶν ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ πληρωθῶσι παρὰ τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀνακρίσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Ἰανουαρίου τοῦ 1836.

Χ. ΚΑΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
 Α. ΠΟΥΛΥΖΩΙΔΗΣ,
 Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ,
 Ι. ΑΝ. ΣΩΜΑΚΗΣ,
 Α. Γ. ΦΕΑΕΡ,
 Δ. ΣΚΟΡΜΙΑΝΗΣ,
 Θ. ΜΑΝΟΥΣΗΣ,
 Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχυομάχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Ἰανουαρ. 1836.

Κ. ΚΑΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος.
 Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχυομάχος.

(Ἀπόφ. Πολ. 27.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 47.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ.Κ. Χριστ. Κλονάρη Προέδρου, Ἀνασ. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρ. Σκορδίλη, Θεοδώρου Μανούση, Γεωρ. Ἀρθωνίδου Προέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀσθενούντα Κύρ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Ἀνδρονίκου Παΐκου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Νοεμβρ. Ε. Ε. διὰ τὴν δικάσιν μεταξύ τῆς Πανορίας Α. Λαζαρη, ἀναιρεσειούσης κατοίκου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου Παναγιώτου Λαζαρη, ἐμπόρου καὶ κατοίκου Ἀθηνῶν, ἐπιτροπεύοντος καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Ἀναγνώστην καὶ Λουκᾶν, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν·

Ἡ Πανορία Α. Λαζαρη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρ. 1830 ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοκλήτου Σαλώνων τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς Ἀναγνώστην Λουκᾶν καὶ Παναγιώτην Λαζαρη, ζητοῦσα τὴν κληρονομήσιν ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ κατὰ τὸ 1815 ἔτος ἀποβιώσαντος πατρὸς τῆς, κατ' ἰσομερίαν μὲ τὸς ἀδελφοὺς τῆς· οἱ εἰρημένιοι ἀδελφοὶ διῆσχυρισθησαν ὅτι ἡ ἐνάγουσα προικισθεῖσα ζώτων τῶν γονέων τῶν ἀπὸ τὴν περιουσίαν αὐτῶν ἀπεκλείσθη ἀπὸ κάθε ἀπαίτησιν κληρονομικὴν, δυνάμει τοῦ πρὸ ἀμνημονεμένων χρόνων ἰσχύοντος ἐθίμου εἰς τὴν πατρίδα τῶν Ρωμαίων· τὸ ῥῆθὲν Πρωτοκλήτου δικάσιν κατα συνέπειαν καὶ ἐπιστηρικθὲν εἰς τινὰς μαρτυρίας κατοίκων τινῶν τῆς Πάροδος καὶ πιστοποιητικὰ τῆς δημογεροντικῆς, ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 23/18 ἀπόφασίν του, δι' ἧς παραδέχεται ὡς ἀποδεδειγμένον καὶ ἰσχυρὸν τὸ προβληθὲν παρὰ τῶν ἐναγμένων ἐθίμον, καὶ ἀπορρίπτει τὴν ἀγωγὴν τῆς Πανορίας· ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐκκαλεσθὲ παρὰ τῆς αἰτηθείσης, καὶ δικασθεῖσα ἡ ἐφεσις ἀπὸ τοὺς ἐν Ἀθήναις Ἐφέτας ἀρρῆσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 23 ἀποφάσεως τῶν παραδεχομένης ὡς ἀποδεδειγμένον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐθίμον, καὶ ἐπομένως ἰσχυρὸν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν Ἐφετῶν ἡ Πανορία ἐξήγησεν ἀναίρεσιν διὰ παρῴδισιν ῥητῶν νόμων, καὶ ῥητῶς τῶν ἀρθ. 23, 24, 25, 26, 29 καὶ 31 τοῦ ἐννάτου τίτλου τοῦ πρώτου βιβλίου τοῦ Ἀρμενοπούλου, καὶ ἐσφαλμένην ἐφκρημὴν τῶν ἀρθ. 33, 34 καὶ 35 τοῦ πρώτου τίτλου τοῦ πρώτου βιβλίου τοῦ Ἀρμενοπούλου·

Ἀκούσαν τὸν Εἰσαγγητὴν Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν Διονύσιον Τριανταφύλλην πληρεξούσιον τῆς συζύγου του Πανορίας, παρασταθείσης αὐτεπρόσωπος, τὸν δικηγόρον Α. Πεσσαλὴν πληρεξούσιον τοῦ Π. Λαζαρη ἀπόντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα·

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθ. 182 καὶ 183 τῆς Πολ. Δικον. αἱ αἰτιολογίαι τῆς ἀποφάσεως πρέπει νὰ περιέχωσιν, ἐκτός τῶν νομικῶν κανόνων, καὶ τὰ περιστατικὰ ὅσα ὁ Δικαστὴς εἶχεν ὡς βάσιν τῆς ἀποφάσεώς του· τὰ περιστατικὰ δὲ ταῦτα θεωροῦνται παρὰ τοῦ Νόμου ὡς ἀποτελοῦντα μέρος οὐσιώδες τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς τοιαῦτα κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχὴν, ὅτι πᾶν αὐθαίρετον ἀποκλείεται ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων·

Ἐπειδὴ διὰ μαρτύρων μὲν ἀποδεικνύονται πράγματα, ὅσα ἀντελήθοντο αὐτοὶ μὲ τὰς ἰδίαις αἰσθήσεις των, ἡ δὲ

ὑπαρξίς ἐθίμου δὲν εἶναι ἀντικείμενον ὑποπίπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ συμπεραίνεται παρὰ τοῦ δικαστοῦ, κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου, καὶ πρῶτον καὶ παραδειγμάτων, βεβαιωμένων διὰ τῶν συνήθων τῆς ἀποδείξεως· μέσων· διότι ἄλλως ἐκ τῆς ἐσφαλμένης γνώμης ὀλίγων τινῶν διῆσχυριζομένων περὶ τῆς ὑπαρξέως ἐθίμου τινὸς ἤθελαν σχηματισθῆ νέου νόμου καὶ καταργηθῆ οἱ ἰσχύοντες· ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἀναφέρει εἰς τὴν πρώτην, δευτέραν καὶ τετάρτην σέξιν του μόνον τοιοῦτου εἶδους μαρτυρίας, εἰς δὲ τὴν τρίτην λέγει μὲν ὅτι ὅσα παραδείγματα ἐπρότεινεν ἡ Πανορία Λαζαροπούλα πρὸς βεβαίωσιν τῆς μὴ ὑπαρξέως τοῦ ἐθίμου ἀπεδείχθησαν ἀντιτροφως, ἀλλὰ δὲν ἐκθέτει πῶς ποίου εἶδους παραδείγματα ἦσαν καὶ πόσα, ὥστε ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης δὲν δυνατὸν νὰ ἐξαχθῆ ἂν τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν αὐθαίρετως ὑπέθετε τὴν ὑπαρξίς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐθίμου, ἢ ἐσυμμορφώθη μὲ τοὺς ἀνήγοντας κανόνας τοῦ δικαίου, ἐπομένως παρέλειψε ν' ἀναφέρῃ ὅσα σχηματίζουσι τὴν βάσιν τῆς ἀποφάσεως περιστατικὰ, ἢ δὲ τοιαύτη προχλείψις, κατὰ τὸ ἀρθ. 201 συνδυασμένον μὲ τὰ ἀνω ῥηθέντα ἀρθρα τῆς Πολ. Δικον., συνεπιφέρει ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως·

Ἐπειδὴ ἡ ἀντίρρησις ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν ἐπεμβαίνει εἰς τὴν στάθμισιν τῶν ἀποδείξεων, δὲν ἰσχύει ἐπὶ τοῦ παρόντος, καθότι ὡς εἴρηται, ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἐθίμου δὲν ἀποδεικνύεται διὰ τῶν συνήθων μέσων τῆς ἀποδείξεως, ἀλλὰ συμπεραίνεται παρὰ τοῦ Δικαστοῦ ἐξ ἀποδεδειγμένων περιστατικῶν κατὰ τοὺς νομικοὺς κανόνας, τῶν ὁποίων τὴν ἐφαρμογὴν ἐπαγρυπνεῖ ὁ Ἄρειος Πάγος·

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 1 Αὐγούστου Ε. Ε. ὑπ' ἀρ. 23 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς ἐν Τριπόλει Ἐφέτας πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιδλήτον Παναγιώτην Λαζαρη μετὰ τῶν ὁμοδικῶν του εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης ἀποφάσεως δρ. 6, εἰς τὰ διὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν ἀντιγραφῶν αὐτῆς, καὶ εἰς τὰ παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ὀφειλόμενα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Δικαστηρίου τούτου δρ. 51, καὶ διατάσσει νὰ δημοσιευθῆ ἡ παρούσα ἀπόφασις διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν, δαπάνῃ τοῦ ἡγετηθέντος, καὶ νὰ γραφῆ εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεσειούσης ἀποφάσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Δεκεμβρ. 1835.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμ. Γ. Κ. Ἰσχυόμαχος.
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Ἰανουαρ. 1836.
Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος.
Ὁ Γραμ. Γ. Κ. Ἰσχυόμαχος.